

Straatje

OPGANG

door Beatrice Willing.

HET straatje leeft, alle dingen in het straatje leven, allen zijn ze anders, maar samen zijn ze één. Het is het straatje waar de oude Klara woont; het is zelf ook oud. De huizen zijn van bruin-grijzen steen, met verweerde, roode daken. In de vensters zijn rekken, waarin bloemen staan. Aan de overzijde van de bank waar Klara voor haar huis zit, is een muur met kanteelen, die vroeger een slot omsloot, toen het slot nog geen ruïne was. Nu zijn er alleen nog wat afgebrokkelden steenmassa's achter den gekartelden wand. Een bloeiende vlier heeft zijn tak in een der kanteelgaten gelegd, nu rusten het frissche groen en de sterke witte bloemen op de bemoste steenen. Het straatje eindigt op het plein. Je ziet er de bron, waar zonder ophouden de blinkende straal met een boog in den ronden bak klatert. De koeien heffen hun muil uit het heldere water, terwijl ze met hun staart tegen hun flanken slaan. Achter de bron is het witte huis, met de vensters waarboven bloemranken zijn geschilderd; achter het dak komt een kruin van een populier te zien, en wat opzij, hooger, tegen den donkeren berg, de kerktoren met het koperen koepeldak. Dat alles zie je nog in het straatje, en daarom hoort het er nog bij, het hoort bij het straatje en bij oude Klara.

Het is middag, ze komt uit haar huis; het duurt lang voor ze er is, want ze is ziek, ze beweegt zich moeilijk. Ze komt haar deur uit, ze loopt over een platform, dat als een balcon zonder leuning is, en dan komt ze de trap af, die geen trap is en geen ladder, en heel moeilijk om af te komen, als je nog maar een beetje leeft, zoals Klara. Ze steekt haar lange kin vooruit, want ze ziet niet meer goed. De rimpels loopen kris-kras over haar gezicht, haar mond zakt wat open. De treden kraken; haar hoofd met het grijze haar, waar de huid doorschemert, schudt zacht heen en weer, als een dor blad aan een tak. Met haar eene hand omklemt ze de leuning, de andere houdt ze onder haar gestreepte schort. En dan zit ze op haar plaats, op de bank tegen den muur. Ze zit er roerloos, zonder praten, want denken gaat niet. Maar het leven, het leven van de straat is van haar, ze houden elkaar vast, de straat en Klara. Haar bovenlijf is strak omspannen door een jak van grove wollen stof, ze buigt het ver naar voren, zoodat haar borst dicht bij haar knieën komt, die ze hoog heeft opgetrokken. Het zijn twee scherpe hoeken onder den groen-grijzen rok, die met zijn rafelige rand tot over haar schoenen valt.

De menschen komen voorbij, ze gaan hooien. De vrouwen hebben kleurige doeken om het hoofd, de mannen dragen hun zeis over den schouder. Het licht stroomt over hun hoofden, hun schouders, hun gespierde, naakte armen. Hun oogen lijken licht in hun rood-bruine gezichten, de zon heeft de kleur in hun huid gebrand.

„Gruetsie,” groeten ze.

Klara heft haar bevende kin, ze knippert met haar oogen.

Het is warm, het is goed, ze kijkt verwonderd.

„De zon is er,” zegt ze, en beweegt zich niet. Er is een poesje, dat met een paar scheve sprongen bij haar is gekomen. Zijn staart staat recht in de lucht, schiet dan plots over zijn kop. Het tuimelt op haar schoen, het zet zijn tandjes in haar rok, en rukt of het de heele Klara omver wil trekken.

Nu is de straat vol zon, het is of de warmte er stáát. Er is een gonzende hommel, het ruikt naar hooi.

115

OPGANG

Boven op den wagen komen zij aan, de jongen en het meisje. Ze hebben gehooïd; ze zitten naast elkaar op de hoog opgeladen kar, en ervoor loopt de os met zijn kromme horens, en rimpelt zijn huid, want er zijn veel vliegen.

Zij buigt wat voorover, en steunt haar roode wang in haar hand. Heur haar heeft de kleur van het hooi; ze draagt een groenen doek om haar schouders, met witte figuren, die zakt wat naar beneden. Er zit een vlieg op haar nek. Hij jaagt haar weg. Nu ligt er zijn hand, die groot is, en bruin. Hij zou haar hals wel kunnen omspannen, als hij wou. Maar nu jaagt zij de hand weg. En ze lachen, en het ratelt op de keien; en nu is het weer stil. Er wipt een konijn over de straat, het poesje springt het na, en vergeet het voor een mug. Als er menschen langs komen, heft Klara haar kin, en zegt: „De zon is er.” Dan schudden ze hun hoofd: het gaat niet goed, met Klara.

Het wordt laat, de kinderen zijn uit school gekomen, de zon verdwijnt achter den berg. De dag komt over Klara heen, komt langs haar heen, nu gaat hij van haar weg. Haar borst rust nu bijna op haar knieën, haar armen hangen langs haar lichaam, haar handen zijn twee witte plekken op haar donkeren rok. De schaduw komt over den muur, over de straat, komt tot haar voeten, kruipt verder, kruipt tegen haar op. Op den zoom van haar rok is het poesje ingeslapen. Ze gaan nu allen hun huizen binnen, de mannen, de vrouwen. De jongen en het meisje komen ook terug, ze loopen samen de straat door, in de schaduw. De jongen heeft hooi in zijn bruine haar, hij buigt zijn hoofd naar haar toe, hij lacht. Maar zij is ernstig, ze wendt haar gezicht af. Het is niet altijd lachen, als er een jongen is gekomen. Het is ernstig; je bent iets kwijt, je weet niet wat, je loopt naast hem, je wilt naast hem blijven loopen, maar je wilt niet altijd lachen.

Klara is veel donkerder dan de schaduw, ze is een zwarte vlek in de straat. Ze heeft haar oogen gesloten. De rimpelige oogleden trillen boven de appels. De straat is nu even stil als zij. Ze zwijgen samen. In de huizen gaat licht op. Een venster wordt gesloten.

Ze staat op. Het poesje tuimelt omver, en zet een hoogen rug. Ze loopt naar de trap. „De zon is weg,” mompelt ze.

** Gedurig Worstelend

In de bundel „Christelijke Dichters van dezen Tijd”, bloemlezing bijeengebracht door P. J. Risseeuw, staat onder de naam van een dichter aangeteekend: „Zwerfer, gedurig worstelend om God.”

Wij denken zoo, dat de dichter-zelf zich zoo gekarakteriseerd heeft.

Wat wil hij zeggen? Dat hij een zwerfer is en gedurig worstelt om God te vinden in de hoop, dat hij eindelijk vinden zal?

Zwerfer, gedurig worstelend om God. Ook de dichter, die God gevonden heeft, kan met deze woorden zich-zelf karakteriseeren. Ten slotte blijft het hem om God te doen en is het steeds een worsteling naar God toe.

En altijd weer zal hij moeten zeggen, dat hij in zijn vers nog niet gegrepen heeft.

Nog moet het andere lied komen, het nooit-nog-gezongene, het nieuwe.

Elk lied is resultaat van een strijd, die niet eindigt in een volkomen overwinning.

Tot eenmaal — maar dat is niet hier — het nieuwe lied zal gezongen zijn. Dan is de zwerfer thuisgekomen, de worstelaar heeft de overwinning behaald en de zoeker heeft gevonden.

K.